

VERSEK.

EGY ŐZ SZALADT ÁT AZ ERDŐN...

Egy őz szaladt át az erdőn
 az égerfák kitárt karjai alatt,
 karcsún szökelt a süppedékes föld fölött,
 karcsún, üdén és kényesen
 és a szeme visszanevelett.

Az erdő forrón lélegzett a déli napsütésben,
 kesernyés, vad, párás illata megülte
 a messzi, turjános réteket,
 a fekete föld fehér csigákat virágozott
 és fölkinálta az ősi láb holt vendégeit.

A két gyerek kezében parti nefelejcs
 és zörgő csigáktól duzzadnak a zsebek,
 a fiú fütyörész, a madaraknak felel,
 a kislány orrocskájával a levegőbe kutat:
 ez vad menta, vagy bazsalikom szaga?

Mi ketten leghátul mendegélünk,
 néha lehajlunk egy-egy virág után,
 — Jó így együtt! — mondod az eget figyelve,
 — Igen, már megszoktuk egymást! — felelem
 és szétmorzsolok egy illatos bodzavirágot.

Akkor szaladt át az őz az erdőn,
 simán, nesztelen, csak barna teste fénylett,
 s míg lélegzet visszafojtva utána meredünk,
 kezem kezembe téved, — az erdő szíve ver, —
 furcsán, tiltkosan, remegőn, ép így, mint tíz év előtt..

És akkor az őz kedves, fekete szeme
 ránk incselkedően, pajkosan visszanevetett.

Nagy Méda.

SZAVAIM PIROS ALMÁI...

Mint az utcai árusok az őszi reggelben
 kis, foszlott rongydarabbal piros almájukat
 tükrösre dörzsölik, hogy jobban tessék
 a szemnek, vágyóbban nyúljon érte a kéz
 és könnyebben nyíljon a szoros erszény,
 úgy ülök én is sokszor hajnaltájt ágyamon,
 s míg a világosság első besurranó
 csikja síma hajamon elomlik:
 szavakat fényesíték oltárod kövére, Istenem!

Mégis, szavaim piros almái porosan sorakoznak egyre polcomon,
hiszen amíg az egyiket fényesítem, nem számolom az időt,
— mert soha egyetlen szó se elég ragyogó,
hogy körül fogja neved! —
és azalatt a többit homálya pornak újra belepi,
— így nem tükrözi soha azt, amit mondani akarok.

Mégse unom, kezdem előlről nap-nap után
és fényesítem és rakosgatom szavaim piros almáit,
hátha egy majd mégis kifénylik
és Te meglátod benne tiszta arcodat!

Nagy Méda.

A KISÖCSÉM A SZÁJÁT MEGÜTÖTTE.

A kisöcsém a száját megütötte.
Szegény kicsi! Friss csöpp a nagy világba.
Alig ötéves. Még nem ért az útra,
százsínű réten toppan apró lába.

Aranypénznek a nap tányérját véli,
pipacsot lát csak vér helyett, a réten,
még fürge szíve játéknótát csenget.
— S a sors-ostor most megcsördült szegényen.

Nekiszaladt egy csunya, hegyes kőnek.
Ökölbepattant kézzel áll előtte,
kicsi szájából piros vére csordul,
s torz, könnyesókolta arccal néz a kőre.

Riadt szívében sűrű vádak égnek:
«Te csunya, csunya kő! Hogy merted
számócaszámat véres sebbé zúzni?
Játéknótámat jajjá mért teperted?»

— Csak friss gyerekként vándoroltam vígan.
Borzas hajamra szél csókolta csókját,
nyitott szememmel napba tudtam nézni,
s emberszívekbe lettem titkos kottát.

Ti mit tudjátok, mit jelent a kotta?
és mit jelent a könny az én szememben?
és mit jelent a forradás a számon?
és mit jelent a síp az én kezemben?

Mit tudjátok: A Lira nagy pecsétjét
vonagló számra egyszer rásütötte,
s vágottnyelvű rigóként egyre zengem:
A kisöcsém a száját megütötte!
... a kisöcsém a száját megütötte!»

Ijj. Ambrózy Ágoston.